

KONFIRMATIONSTAL PÅ PINGSTAFTON DEN 11/5 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: 1 PETR. 3:13.

PSALMER: 525:1-4, 22:-, 228:-, 174:-.

"Vem är den som kan göra eder något ont, om I nitälsken för det som är gott?"

Att befinna sig på jorden är detsamma som att löpa risken att bli utsatt för det som är ont, ty vart vi än vill ta vägen på denna jord, så följer oss ondskan efter. Avunden, förtälet, orättfärdigheten lever här, uppenbart eller undangömt, och ingen går fri från dess angrepp. Den människa, som födes hit och börjar sin vandring mot graven, den människan har givit sig in i ett äventyr, även om hon stannar livet ut i sin hemsocken, även om hon får framleva sin tid i yttre fred. Livets fiender hänger över hennes färd: sjukdomen, olyckan, fattigdomen jämte all den mänskliga ondskan, som vi nyss nämnde och som sannerligen icke är lättare att tas med än sjukdom och olyckshändelser. När vi ser en ung människa, med hennes klara ansikte, orört av livets stormar, då gripes vi väl ofta av båvan inför livets råhet och vi frågar: "Vad ska det bli, som skall utplåna renheten i den flickans drag - vad ska det bli som skall sopa bort frimodigheten i den ynglingens ögon - vad skall knäcka och förorena detta spröda människoliv". Och erfarenheten synes ofta bekräfta de bittra orden av en svensk skald, som själv till slut brast sönder i sin livskamp, de orden: "Det som drömmer fagrast och och det som blickar mildast, brutalast och vildast skall brytas mot jord och besudlas med mull."

Allt detta känner vi till, och därför vet vi också vad fruktan är. Rädslan för livet undgår ingen att någon gång förnimma i sin själ. Hur många av våra handlingar går inte ut på att säkra oss, att gardera oss mot det onda? Vi vill vinna vårt liv och vi gör upp planer för att vinna det.

Nu säger vårt ord idag: "Vem är den, som kan göra eder något ont, om I nitälsken för det, som är gott?" Den som vill det goda, han skulle alltså vara på den säkra sidan. Stämmer det? - Verkligheten tycks inte vilja bekräfta detta ords sanning. Just i en tid sådan som denna är det ju ofta den goda viljan, som sätter sig ut för de grövsta övergreppen, ty den goda viljan bereder sig sällan på våld och är därför desto lämpligare som offer för den hänsynlöse och starke. Just i en tid sådan som denna kan man nästan känna sig benägen att vända alldeles upp och ned på vårt bibelspråk och i stället säga: "Akta dig för att vara god och sann och osjälvisk - det går aldrig väl - här råder vargatider, och den enda, som går fri från det onda, är den, som på allvar gör sig till varg, brukar sina armbågar och håller på sitt."

Det kan nog hända, att en sådan självhävdelsens människa klarar sitt yttre levnadsöde rätt bra, men ondskan har hon därför icke lyckats hålla på avstånd från sig. Den har tvärtom tagit henne i besittning och fått fäste i hennes hjärta. Och den yttrar sig på ett alldeles bestämt sätt: hon kan aldrig vara riktigt glad - den där morgonklara glädjen, som bor i en rättsinnes och

barmhärtig människas bröst, den har övergivit henne, och hon får aldrig glädjen tillbaka, så länge hon endast vill hävda sig själv.

Hos den som "nitälskar det goda" kan däremot glädjen aldrig dö. Vad som än händer, hur det än går, så bor det en underlig frid i hjärtats djup, den frid, som det goda samvetet skänker och som inte ens det bittraste öde kan frántaga henne. Men det bör kanske i denna tid tilläggas, att den som "nitälskar för det goda" icke är någon beskedlig människa, som låter våld och orättfärdighet husera utan motstånd. Den fader, som låter banditen obehindrat röva brödet från de hungriga barnen, han nitälskar icke för det som är gott, icke heller den, som hör lögnen utan att skoningslöst söka dräpa den, icke heller den, som vill prisge hembygd och fosterland åt inkräktare utan att söka värna det efter måttet av sin kraft och på den plats, där Gud ställt honom. Den som nitälskar för det goda han är icke sinnad att låta några verkliga livsvärden ges tillspillo, utom ett enda värde, nämligen sin egen rent privata framgång och välfärd - det kan han släppa, om den goda saken så skulle kräva. En sådan människa är omöjlig att besegra. Vem är den som kan göra en sådan människa något ont?

Den som vet något om glädjen i en sådan livshållning, han vet också, att en sådan människa icke fruktar något så starkt, som han fruktar synden, orättfärdighet i det egna hjärtat, benägenhet att smita undan från sanningen, lusten till själviskhet. Denne fiende är det som är verkligt farlig, den ende verkliga fienden. Ty om jag ramlar ned i denna fega och själviska livshållning, då är min frid borta, min glädje borta, min kraft borta. Då "nitälskar jag inte längre för det som är gott". Och i samma ögonblick är jag värnlös i livet. Då börjar den verkligt förlamande fruktan att gripa mig, fruktan för olycka, sjukdom, straff, fruktan för döden. Och går det så långt nedåt med en människa, att hon inte ens längre kämpar mot syndens makt utan finner sig i den, börjar hon i stället att nitälska för det som är ont, då - men först då - har den verkliga olyckan drabbat henne. Då kan man till henne säga så: "Vem är den, som kan göra eder något gott, om I nitälsken för det som är ont?" Gåvor, vänlighet, overseende - allt gott i världen är förspillt om det räcker åt en direkt ond människa. Vad hon än får, så utnyttjar hon det endast för att öka ondskan i världen. Den enda verkligt goda gärning, som kan göras mot en sådan människa, är att omskapa hennes hjärta, så att hon åter börjar nitälska för det, som är gott, men en sådan förnyelse av ett människohjärta står icke i människomakt. Det står i Guds makt.

Ni, som idag konfirmeras, ni stå beredda att börja det äventyr, som livet är. Ni har förresten redan börjat det - tillvarons grundmakter gör sig kända tidigare i en ung människas liv, än de äldre i regel tro. Ni vet åtskilligt om lögnens och feghetens, och själviskhetens ödeläggande verkan i hjärtat. Ni vet också åtskilligt om den obeskrivliga glädjen i att försvara en god sak, säga sanningen och göra vad rätt är. Släpp aldrig taget om det goda! Var förvissade om att den som nitälskar för vad gott är, han är i grunden osårbar, ty han har evigheten på sin sida, medan den, som söker det onda, griper efter det ena förgängliga och och murkna stödet efter det andra! För ni den kampen, kampen för det goda, ärligt och redbart, då kommer ni så

småningom att göra en upptäckt. Nu ser ni kanske det onda mest såsom något, som finns utanför er, hos andra, hos oärliga, futtiga människor, som ni ringaktar för deras ynklighets skull. Ju längre ni lever, dess mer märker ni, att ondskans huvudsäte, som det gäller att särskilt bevaka, det finns inne i det egna hjärtat, som är fullt av onda tankar och önskningar. Den upptäckten gör varje redlig kristen. Men då, när man ser detta, när jag märker hur mycket ont som finns inom mig, då börjar en gestalt att växa för min blick, det börjar att stråla ett ljus kring den gestalten, som jag icke anat förr. Jag ser en man, som lugnt, utan att svikta, gick sin väg fram, utan avbrott nitälskande för det som är gott, han som till slut med en bön för sina fiender gick in i korsets vända, hellre än att svika den sanning, som Fadern satt honom att förkunna i ord och gärning. Han är den ende, som kan säga om sig själv, att han aldrig gjort annat än nitälskat för det goda. Han är också borgen för sanningen i vårt bibelspråk, ty vad kunde ondskan döda hos den mannen? Fienden bröt ned hans kropp i Golgatas natt, men hans gärning bärgades för evigt just genom hans offerdöd. Han bräckte gravens insegel i påskmorgonen, och han är när oss alla dagar intill tidens ände. "Vem var den som kunde göra honom något ont, när han nitälskade för det, som är gott." Med honom för ögonen gå vi in i striden för allt som är gott. Med honom för ögonen finns det hopp, även när vi upptäcker vårt eget hjärtas ondska. Ty alla andra driver bara på oss och ställer krav på oss. Men han har något mer att säga, något mer att ge. Hans makt blir som starkast just när vi är som svagast, han bär förlåtelsens budskap till oss. Går vi vilse, så stryker han ut vår synd och låter oss börja på nytt, utan att det gamla räknas och lastas på oss. Den som gör Honom till konung, han får till livets slut förbli ett barn, som nyss har börjat sin kamp, vilket är det högsta, som kan sägas om en människa.

Och nu: må Gud välsigna er på vandringen genom detta underliga liv! Ni växer upp i en tid, då hatet samlar krafter i världen, men då samtidigt kärleken och offerviljan är starkare i vårt folk än på den dag, vi minnas. Många vill kanske beklaga dem, som äro unga nu. Fråga är, om det icke i stället är en nåd att få växa upp i en sådan tid, då det ondas makt och det godas makt båda samtidigt befinna sig i växande, en tid, som kan lära oss vad kamp är, en tid, då den flabbiga slappheten, all sund ungdoms fiende nummer 1, ligger i själåtåget. Må ni gå in i kampen för det goda utan fruktan och räddhåga! "Vem är den, som kan göra eder något ont, om I nitälsken för det, som är gott?" Amen.

Svetsky Wingeren

9/11/5 — 19/5 1940
Svetsky
Finska S. O. S. A. S. 17000000. Amer.

Palmer:

228:1-4
22
525:1-4

Svetsky:

228:1-4
194:1-2

Svetsky, Kristhemmal. Fil. 1:6.

Palmer:

120:1-3
187:4-6
164:1-2
134:1-3
138:1-2
131:1-3
188:1-3
189:1-4
269:4

Svetsky

136:1; 30:1-3; 45:8; 33:1-6; 342:8,9.

Templimentation! Svetsky 9-4-4.

"Nem är den som kan göra

eller något ont, om I ni skolen

för det som är gott? [1 Pet. 3:13]

Att befrinna sig på

priden är det bästa som kan göras

och riket av det i vad som är det

och är det, ty vad är det i det

te ragen på denna jord, på det

och är det riket eller. Men

den, för det, är det riket eller

teven här, uppenbar eller nu

denpunkt, och någon på det

från den utgång. Den man

rika, som följ det och det

är nu världens mest grava,

den man riket här priset

sig är det i det i det i det

den stannar i det i det i det

teven riket, även om den är

från den nu i det i det i det

den riket. Men det är

Leueno färd: sjukhuset, sjukhuset
 fattigdomen i detta och den hänsik.
 Laga ordet, som vi nyss nämnde.
 De och som nämner till icke är
 fattare och som med en sjuk.
 Som och sjukvårdslagen. När
 vi ser en sjuk människa, vad
 hennes klara ansikte, ordet
 av liets stannar, de sjukas
 vi väl ofta om tränas inför
 liets hälsot och vi förpar.
 "Vad ska det bli, som skall
 utplåna reaktioner i den
 flickans drag - vad ska
 det bli som skall göra
 oss frivilliga i den
 sjukhusets ögon - vad
 för ordet är det som
 skall knäcka och förörena
 detta gamla människans".
 Den utomhuden nyss ofta

Le titta
 av en nyss skald, som gillar
 till slut trost under i sin
 livstunga, de ordet:
 "Det som skänker förgäret och det
 som sticker mildast,
 trötta och vilans
 skall trytas med ord och de-
 medlas med skull.
 Att detta hämmar vi till,
 och därför och en ordet vad frukt-
 ten är. Därför för liets med.
 gör mig att jag gång för mig.
 om i mig själv. När många av
 min konstellation gör mig att
 för att nära oss, att goda
 om oss och om? Vi vill om.
 nu vill vi om en gång upp
 planer för att brida oss
 Nu säger vi ord idag.
 "När är det som kan göra

eller någ ont, om i verkligheten
 det, om de g. &? " Den som vill
 det goda, han skulle alltså
 vara på sin sista sida. Men
 var det? - Verkligheten
 tycks inte vilja tecknas detta
 bild samman. Just i en tid
 på den som denna är det
 nu ofta den goda viljan, som
 väntar sig ut för de grovta
 oöppnaren, ty den goda
 viljan beredd sig på den på
 värd och de där för det
 följande som ofta för
 den tanke och den slanke.
 Just i en tid på den som
 denna kom man nästan kan.
 nu sig bevisar att denna all.
 de som upp och med på vänt
 förhållande och i stället sa.
 ga: "Ärta dig för att vara god

och som och ojämbart - det på
 aldrig väl - Här råder var-
 gattider, och den enda, som
 gör sig fri från det enda, är
 den, som på allra höj sig till
 mig, brukar mig som lagar
 och håller på mitt.
 Det kan nog hävas, att
 en sådan gärningsmänniska
 klarar sig bättre som både rätt bra,
 men undskan kan hon där för rike
 lyckats hålla på i stort för sig.
 Den har förhållande för sig
 i förhållande om på för sig i den
 och höjta. Den som gör sig
 på ett alldeles bestämt sätt:
 han kan aldrig vara riktigt
 glad - den där sorglunda
 glädje, som tar i en räkning -
 mig och tankens nöjes
 för sig, den kan övergå till den.

ne, og her har aldrig givet
Tilbage, nu længe har de
vill havde sig gæder.

Her der var "nikitokan
for det gode" har givet de
sind aldrig so. Had var en
hænder, her der er gæder, her
der er mestelig freid i tøjlets
dine, der freid, o. det gode om.
Hvis arbejder der o. ikke om det
bitte om det kan freidger. Lene.
Men der var kanke i den tid
Tilbage, at der var "nikitokan
for det gode" ikke er nogen
lig mænning, der taler på det
ordtillidigst menen uden
Hæder. Her der, der taler
diten odelindigst var troies
for de tungere bærer har
nikitok. ikke for det gode, ikke
teller der, o. her to gæder uden

at Meningsløst det de
ikke heller der, o. vil give den.
Tilbage om betændt at nikitokan
uden at det være det efter
det er nu kraften på det gode, der
gud stils konen. Der o. nikitok. f.
det gode her er ikke mindst at
tata nager veltig. Lene
Tilbage, neten at ender
nemt. om gæder mens
frangang og vilfærd - det
her har nager, om det gode
nager de skulle kære. Er de
den mænning at omgik og
Tilbage. Men er der der
gæder er nager mænning
om?

Her der vil gæder om glæde
gæder i de nager
her der nager, at er nager
nager ikke fuktet nager
Starkt,

2. Han brukar ägnas, stälpa -
 deplas. i det äga tyngas, be-
 neqasas. att avla vissa fr.
seminar, tuota till skickhet.
Heine feunde är as . er
inköpt paris, der under en.
helt feunde, ty ou par
sauber med i skuna fog ou
och skickhet hickallung, de
er min frid brata, min
glänt brata, min krags
brata. La " utskakar ig nitt
leigre fr och ou är gr " .
Det ; nummer öndtack är
og vack ; thet. La " br -
par der verkligt för läm en
brukta att gr ou fr, fr.
tan fr olyta, nitt ou, thet,
brukta fr öve. ou par
det de taugt med en ou
männika, att han inte ou

taugt taugt med ou ou
med utan finer ig ; der,
taugt han ; stället att nitt .
ätker fr och ou är out, de
- men fr de - han der ink - .
taugt olytan dr thet heine .
La kedu min till heine öge
ta : " Heine är der, ou han öge -
ta oder taugt gott, ou ty nitt .
ätker fr och ou är out? " öge .
han, vackhet, öve öve -
allt gott ; vack är öve nitt
ou och taugt ät en öve nitt
och männika. had han cin
fr, ou ut thet han och
öve ou fr att öta öve ou
i vack. der öve verkligt
öve öve, ou han öve
med en öve männika, er
att ou taugt heine öve,
ta att han öve taugt nitt .

älska för det, jag är glad, men
nu sådana förnyelse om att
människor ska stå i
människor. Det står i
Guds makt.

Ja, som idag kom-
ferierna, ni ska bereda att
få det och överta, som tve-
samt. Ni har förstått redan
få det det - tillräckligt grund-
skolan för sig själva tillräck-
ligt i en viss människas liv,
om de älska i något. Ni
och redan utskilt om det
nu om det förstås om själva.
helena ödeläggelse och
hjälp, det är ett annat ämne.
Det är den starkaste gläd-
den i att förstå om godhet,
hög samling om godhet
är. Det är ett annat om

det goda. I den förståelse om att
det är människans för vad det är,
han är i grundens kärlek, ty
han har förstått om sin själ,
medan den är ett annat ämne,
genom efter det som förstås
och maktens stors efter det
andra. I den som kämpar, kom-
mer för att goda, riktigt om det
helt, det kommer om en annan.
Meningen om goda om utskilt.
Nu ser vi kanske det andra
merst som något, i sinna utan
för en, hos andra, hos världen,
fulla människor, som vi
mångt för den utskilt
skall. De längre in i oss, den
mer kärlek om, att andra
hur också, i det gäller att det
skall bereda, det finns om
i det goda hjärtat, i den

Fellt au mala tektur og örk-
 ningsar. Þes nyrðarker 300
 ragn's nellig Kristin. Men de,
 nat man ver datta, nat sig
~~þanver's~~ þes nyrðes out þes
 þinno mior mig, de þæs
 en geatalt að vera þi þin
 þlitt, de þæs þe stala
 es þis þing þe geatalten,
 3. þis ike auð þe. Þes þe
 þe man, 3. þegist, þes að
 þerita, þis þis þes þan,
 þan arþroþ mikhöþan de
 þi de þes ai þot, þes þan
 þis þis med þe þis þis
 þis þeruler þis þe i þer-
 þes þessle, þessle þe að
 þiska þes þannins, 3. þes þen
 þes þonur að þekkurna i
 að þe þannig. Þes ai
 þes þesse, þes þes þes out

þis þis þe, að þes alþing þis
 riknað þe rikþekas þe að
 gada. Þan þe að þe þer þe
 þannings i þis þis þes þe,
 þe nat þes þes þes þe.
 þe þe þes manna? Þe þes
 þis med þes þes i þe þe.
 þes nat, þes þes þes þe
 þes þes þe þe þis þis þe
 þes þes þe. Þes þes þe
 þes þes þis i þes þes
 þes, að þes de þes þe
 þes þes þe þe þes þe
 þe. "Þes þe þes þe þes
 þes þes þes þe out, þes þe
 þes þes þe þe, 3. ai þis"
 Med þes þe þe þe þe i
 þe i þes þe þe þe ai
 þot. Med þes þe þe þe
 þes de þes, þes þe i
 þes þes þe þe þe þe

ordlaga. Ty alla andra skulle
 vara på oss och stället kvar
 på oss. Men han har något
 mer att säga och mer att ge.
 Hans mest till sin starkast,
 just när vi är som svagast, han
 tar på sig vårt tunga till
 oss. För vi vände, vi stiger
 han ut på grund och ta-
 ter oss där på något, utan
 att det skulle räddas och
 lastas på oss. Men när vi
 honom till sin styrning, han
 för till tids och hjälper oss
 bara, som när han hjälper
 oss i kamp, vilken är det
 bästa, i hans händer och
 minnisko.

Det vi: ma Gud viljiga
 att på vandringsen som detta kunden
 säga till! och vänta upp i en till,

och helst som du troget i världen,
 mer de naturligt kärleken och
 offringar är starkare i världens
 och på den dag, vi minnas. Men
 vilka kunde bekla den, men om
 säga nu. Troga är, om det inte
 i stället är en hand att för
 vaka upp i en värld till, där
 det andra mer och det goda
 merst enda naturligt hjälpa
 sig i världen, en tid, som kan
 vara om vad kung är, en tid,
 då den starka styrningen, och om
 uppom för oss, tillger i ja-
 lottaget. Men vi är i kungens
 för det goda utan fruktan och
 världliga! Men är den som
 kan göra det och out, om
 nitälken för det, i en godt
 fruen.